

Kun aika alkaa uudestaan siittää tielleen ihmisen perin juurin sitä tarkastelee hyväilee
kuin arosusi männynkäpyä se silpoo meidän mielemme katkerana se vie meiltä tuhat ja yksi
yötä sen suudelma on kuin tuhat ohdaketta matkamiehen retkipatjana lihaksi se tulee, lihana
lähtee Suuri hotelli tropiikissa jossa sen kiroitut palvelijat asustavat nuo vertaimevät
parasiitit jotka hiljaa mielessään suunnittelevat talkoovoimin sateenkaaretonta vedenpaisumusta

Aika on kuin auringon egosentrinen vauva jonka biologia on pakottanut isänsä luokse
asumaan telmii tuulen raukeus hymyn korvissa joissa hätä ja tuska asustavat kuin syksyn
ruohonkorret ne repivät meidät lopulta taivaan kappaleiksi.